

עמה עצות טובות איך להנצל ולהשמר מפל
רע לנצח. מהספר הקדוש "לקוטי עצות".
מאדמו"ר מוהר"ן זצלה"ה מקבר סק"ב זיע"א

א) צריכין לשמר את עצמו מאד מהרהור, כי הרהור מזיק
ופוגם מאד מאד, מה שאי אפשר לצרר ברעת
האדם קלל עצם פגם הרהור, השם יתברך יצילנו:

ב) הפחשכה ביד האדם להטותה פרצונו למקום שהוא
רוצה. פי הכלל — שאי אפשר בשום אופן
שיהיו שגי מחשבות ביחד בפעם אחת. על-כן בקל יכולין
לגרש המחשבות רעות רק בשב ואל תעשה, דהיננ, שלא
לחשב אותה הפחשכה, רק לחשב איזה מחשכה אחרת:
בחורה ועבודה או אפלו במשא-ומתן וכיוצא בזה, שימשיך
מחשבתו לאיזה מחשכה אחרת, ועל-ידי-זה יפטר ממילא
מהרהורים והמחשכה רעה שבאין אליו. ואפלו אם לפעמים
הולכת מחשבתו ופורחת ומשוטטת בדברים אחרים וזרים,
הוא גם-כן ביד האדם לחזור ולהטותה בעל-פחה אל
הדרך הישר לחשב מה שראוי. והוא ממש כמו סוס שפונה
מן הדרך וסר לדרך אחרת, שתופסין אותו ברסנו ומחזירין
אותו בעל-גרוחו אל הדרך הישר: כמו-כן ממש בפחשכה,
שתקף בשרואה שהיא תועה מן הדרך — צריך לתקסה בעל-
פחה להשיבה אל הדרך הראוי. וכבר מבאר, שאין צריכין

לנענע ראשו הנה והנה כדי לגרש המחשבות רעות, כי אין זה מועיל כלל, רק יחשב מחשבה אחרת כנ"ל. ואל יביט לאחוריו אם נסתלקו ממנו, רק יעשה את שלו במה שהוא עוסק, וממילא יסתלקו ממנו:

(ג) עקר הנסיון והצורה שמנסיין את האדם בעולם הזה הוא בתאוה זאת של נאוף:

(ד) וְכֵן קשאים על מחשבתו הרהורי זנות, והוא משבר תאוותו ומסיים דעתו מהם — זהו עקר תשובתו ותקונו על פגם הברית שפגם מקדם, כל אחד כפי עגונו. כי זהו בחינת תשובת המשקל ממש, ובזה הוא מוציא ניצוצי הקרשה שנפלו על-ידי פגם הברית, ואזי זוכה לתקון הברית:

(ה) נצצה כללית לכל דבר, ובפרט לתקון הברית, לפרש שיחתו ותפלתו לפני השם יתברך בלשון אשכנז שמדברים בו, שיעזרהו להתקרב אליו באמת. לכן מה שעובר עליו בכל עניני המחשבה והראיה שאינם פרצונו יתברך — בשוגג ובמזיד, באנס וברצון — יספר הכל לפני השם יתברך, ויצעק עליהם, ויבקש מלפניו יתברך שיעזרהו על דבר כבוד שמו שיתקווש באמת:

הַקְדָּמָה

אֵי תֵּן בְּ"לְקוּטֵי מוֹתֵרִין" (חלק א, סימן רה) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:
תְּקוּן לְמַקְרָה לִילָה, בְּחֻמְנָא לְצֻלָן, לוֹמַר עֲשֶׂה
קַפִּיטָל תְּהֵלִים בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁאַרְע לוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם, כִּי יֵשׁ
כַּח בְּאֻמֵּי־תְּהֵלִים לְהוֹצִיא הַטָּפָה מִהַקְּלָפָה שְׁלֵקְתָּהּ אוֹתָהּ.
כִּי תְּהֵלִים בְּגִימְטְרִיא לִילִית עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל שָׁמָּה,
שֶׁהִיא הַמְּמֻנָה עַל זֶה, בְּיָדוּעַ, וְצָרִיךְ לְכוּן בְּשַׁעַת אֲמִירַת
תְּהֵלִים, שֶׁתְּהֵלִים בְּגִימְטְרִיא תְּפָה, שֶׁהוּא מְכוּן כְּמִסְפֵּר הַשְּׁנֵי
שְׁמוֹת אֵל אֱלֹהִים בְּמִלּוּאוֹ, כְּזֶה: אֶלֶף לַמַּד, אֶלֶף לַמַּד הִי
יּוֹד מִם, שְׁעַל-יָדֵי הַשְּׁנֵי שְׁמוֹת אֱלוֹי יוֹצֵאת הַטָּפָה מִהַקְּלָפָה,
כִּי הַטָּפָה הִיא בְּחֵינַת חֶסֶד וְגְבוּרָה, בְּיָדוּעַ, כִּי יֵשׁ בָּהּ
כַּח אֵשׁ וַיִּמִּים, חֲמִימוֹת וְלַחֲוִת, שֶׁהֵם בְּחֵינַת חֶסֶד וְגְבוּרָה;
וְעַל-יָדֵי הַשְּׁנֵי שְׁמוֹת אֵל אֱלֹהִים הַנִּזְכָּר, שֶׁהֵם בְּחֵינַת חֶסֶד
וְגְבוּרָה, בְּיָדוּעַ, שֶׁהֵם גִּימְטְרִיא תְּהֵלִים כַּנִּזְכָּר, עַל-יָדֵי-זֶה
מוֹצִיאִין הַטָּפָה מִשָּׁם, וְזֶה צָרִיךְ לְכוּן בְּשַׁעַת אֲמִירַת תְּהֵלִים.
וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לוֹמַר עֲשֶׂה קַפִּיטָל, כִּי יֵשׁ עֲשֶׂה מִיְּנֵי זְמֶרָה,
שֶׁהֵם בְּחֵינַת הַעֲשֶׂה לְשׁוֹנוֹת שְׁנֵאֵמַר בָּהֶם סֵפֶר תְּהֵלִים,
כְּמוֹכָא (כְּגַמ' פִּסְתִּים קִי, וְכוּוה"ק), שֶׁהֵם: אֲשֶׁרִי וְלִמְנַצַּח
וּמִשְׁבִּיל וְהַלְלוּיָהּ וְכוּ', עִין פָּרוּשׁ רִשְׁ"י, וְיֵשׁ כַּח בְּכָל לְשׁוֹן

ולשון של עֲשֵׂה לשונות הנ"ל לבטל כח הקלפה הנ"ל, כי
 כל אחד מאלו הקלפות הם הפך הקלפה הנ"ל, כי אשרי
 הוא לשון ראיה והסתכלות — הפך הקלפה הנ"ל, שעקר
 פתח מקלוקל האורות, מבחינת "נתבְּהִי עֵינֵי מְרֵאוֹת",
 בבחינת "יהי מארות" — חסר, וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם
 לְבָרְכָהּ (תיקוני-זהר, תיקון מד): דָּא לִילִית, נִמְצָא, שְׁעָקַר פְּתַח
 מְקַלְקוֹל הָרְאִיָּה, וְאֲשֵׁרִי שֶׁהוּא לְשׁוֹן רְאִיָּה הוּא הִפְךְ מִמֶּנָּה.
 וְכֵן מְשָׁכִיל, כִּי הִיא בְּבַחֲנֵינָה מְשָׁכִיל, וּמְשָׁכִיל הוּא הִפְךְ
 מִזֶּה, וְעֵינָיו זֶה עֵינֵי בְּמִקוֹם אַחֵר, כִּי עָקַר פְּתַח לְהַחֲטִיא
 אֶת הָאָדָם בְּמִקְרָה, חַס וְשְׁלוֹם, הוּא עַל-יְדֵי לְשׁוֹן תְּרַגּוּם,
 שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשָׁכִיל עַל-יְדֵי תְּרַגּוּמָן, שֶׁהוּא מְעַרְבֵי טוֹב וְרַע,
 לְפַעְמִים מְשָׁכִיל וְלְפַעְמִים מְשָׁכִיל, עֵינֵי שָׁם. וְכֵן הִלְלוּהָ הִפְךְ
 הַקְּלָפָה, שְׁשָׂמָה לִילִית עַל-שָׁם שֶׁהִיא מְיַלְלֵת בִּילְלָה תְּמִיד,
 וְהִלֵּל הִפְךְ יִלְלָה, כִּי אוֹתִיּוֹת הִלְלֵי הֵם הִפְךְ יִלְלָה. וְהַשָּׂאָר
 לֹא פָּרַשׁ. גַּם הַטְּפָה בָּאָה מִהֲדַעַת, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה,
 פִּידוּעַ, כִּי גַם הַטְּפָה הִיא בְּחִינַת חֶסֶד וּגְבוּרָה כְּנִ"ל. וְיִדוּעַ,
 שֶׁהֲדַעַת הוּא בְּחִינַת חֲמִשָּׁה חֲסָדִים וְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת, עַל-כֵּן
 צָרִיךְ לומר עֲשֵׂה קַפִּיטֵל. וְזֶה בְּחִינַת "לְדוֹד מְשָׁכִיל אֲשֵׁרִי
 נִשְׁוִי פֶשַׁע" — רְאִשֵׁי-תְּבוֹת "נֶאֱמַר", שֶׁהוּא נִכְנַע עַל-יְדֵי
 בְּחִינַת "לְדוֹד מְשָׁכִיל", וְהֵינּוּ תְּהֵלִים. עַד עַתָּה לְשׁוֹנוֹ:

וּבְלִקְוֵמוֹי תִּנְיָנָא (סימן צב) אֵיתָא בְּזוּה הַלְשׁוֹן: תַּקּוּן לַמְקָרָה
 לִילָה, חֵס וְשְׁלוֹם, לוֹמַר עֲשׂוּהָ קַפִּיטְל תְּהֵלִים,
 בְּמַבְאָר בַּסְפָּר הַרְאֵשׁוֹן (בְּסִימָן רה) עֵינִי שָׁם וְכוּ'. וְדַע, כִּי הַעֲגִין
 שֶׁל הַעֲשׂוּהָ מִיְגִי נְגִינָה הַנַּ"ל, שֶׁהֵם בְּגֵד פָּגַם הַנַּ"ל, הוּא מְרַמֵּז
 בְּפִסְטֻקִים אֵלֹו: בְּרַבָּת — אֲבָרָה אַח ה' אֲשֶׁר יַעֲצֵנִי אַף לֵילוֹת
 וְכוּ'. אֲשֶׁרִי — אֲשֶׁרִי נְשׂוּי פֶשַׁע פְּסוּי חַטָּאָה. מְשֻׁפִּיל —
 וְמַה אֲשֶׁה מִשְׁפָּלָת. שִׁיר — וּבִלְיָלָה שִׁירָה עִמִּי. נְצוּחָה —
 לְמַנְצָחַם אֵל תְּשַׁחַת. נְגוּזָן — אֲזַכְרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה. תְּפִלָּה —
 תִּשְׁאֲבַל תְּפִל מִבְּלִי מְלַח. הוֹדוּ — מִן תַּתָּן לְאַחֲרִים
 הוֹדוּ. מְזֻמּוֹר — הַנּוֹתֵן זְמִירוֹת בְּלִילָה. הַלְלוּיָהּ — אֲשֶׁה
 יִרְאֵת ה' הִיא תְּהַלֵּל. (וְהַכֵּן הֵיטֵב רְמִזִּים אֵלֹו). וְדַע, כִּי
 אֵלֹו הֵם הַעֲשׂוּהָ קַפִּיטְל תְּהֵלִים: טו, לב, מא, מב, נט,
 עז, צ, קה, קלו, קנ, וְהֵם תַּקּוּן גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְעֲגִין
 הַנַּ"ל. וְכִי שׁוֹבֵה לְאַמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵין צְרִיךְ לְפַחֵד
 עוֹד מִפָּגַם הַנּוֹרָא שֶׁל הַמְקָרָה, חֵס וְשְׁלוֹם, כִּי בְּיַדִּי נִתְתַּקֵּן
 עַל-יְדֵי-זוּה. עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ בְּקַצּוֹר:

וְאֵיתָא בְּ"שִׁיחוֹת הַנַּ"ן" (סימן קמא) בְּזוּה הַלְשׁוֹן: דַּע אַחֲרֵי,
 כִּי בְּתַחֲלָה אָמַר הוּא וְ"ל הַתּוֹרָה (הַנַּ"ל) הַמְתַּחֲלָת:
 "תַּקּוּן לַמְקָרָה לִילָה", וּבְתַחֲלָה בָּעֵת שֶׁהַתַּחֲלִיל לְגִלוּתָהּ לֹא
 הָיָתִי לְפָנָיו אֵזו, אַף הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ זָכַרְתִּי וּבְיַדִּי אֲצִלוֹ סְמוּרָה

מאד לאותה העת שהתחיל לגלותה, וספר לי אחר בשמו
התורה הנ"ל כפי מה ששמעתי מפיו הקדוש; ובתוך כך,
באותה השעה ששמעתי מפי אחר בשמו התורה הנ"ל,
בתוך כך סבב השם יתברך שדברתי עמו מזה, חזר ואמרה
לפני בקצור פנ"ל. ובאותה העת שגלה התורה לא גלה איזה
קפיטל לומר, רק אמר סתם לומר עשרה קפיטל תהלים
לחקון הנ"ל. ושמעתי מפיו הקדוש אז, שאמר שיהיה ראוי
לגלות איזה הם עשרה קפיטל תהלים שצריכין לומר, אך
איזה עשרה קפיטל תהלים שיאמרו הם חקון לזה. כי כל
עשרה קפיטל תהלים איזה שהם, כלם הם פגוד עשרה מיני
נגינה, שהם חקון להנ"ל. ואז בעת שגלה התורה הנ"ל
אמר בתחלה, שתקון הראשון הוא המקנה, שצריכין לטבל
במקנה נזמר בזה הלשון: ראם ערשטע איז מקנה.
ואחר-כך גלה החקון הנ"ל לומר עשרה קפיטליה תהלים
פנ"ל. גם פעם אחת אמר, שצריכים לזהר מאד לטבל
באותו היום שיהיה האדם בלתי טהור. ואפילו אם לא יוכל
בבקר, על-כל-פנים יטבל באוחו היום אפילו לפנות ערב, כי
צריכין לזהר מאד לטבל באותו היום היקא (ועין בסוף
"ספרי-מעשיות" שאמר ששוב מאד לטבל חכף ומיד וכי, עין שם).
אחר-כך, אמר שעברו קרוב לארבע שנים, ומה שעבר באלו
השנים יקצרו רבבות יריעות לספר, ויכיר היה לו החולאת

שלו שנסתלק ממנו, וכבר חזר מלמברג; פעם אחת בחרף ששב על משתו, ונאנחני צמדני לפניו, והתחיל לדבר מענין העשנה קפיטל תהלים שהם תקון להנ"ל, ואז צוה עלי לכתב על הנגיד הפסוקים שמרמו בהם העשנה מיני נגינה שהם תקון להנ"ל, וישבתי לכתב, ומפני יקרא אלי וגלה לי הפסוקים, וכתבתים על הספר כאשר הם נדפסים (בדקוטי-תנינא, סימן צב הנ"ל), ואז גלה ודעתו שרצונו לגלות בפרטיות איזו הם העשנה קפיטל תהלים שצריכין לומר באותו היום, והיינו עומדים ומצפים שיגלה לנו ולא זכינו מיד, אחר-כך נסענו מאתו. ואחר-כך הייתי אצלו באיזה שבת, והזמין השם יתברך שראיתי בעיני פתיבת-ידו הקדושה, שכבר רשם לעצמו העשנה קפיטל תהלים שצריכים לומר, אף לא היה מדרך-ארץ שאקח פתיבת-יד בעצמי בלי רשותו, ורציתי לתפסם במתי בעל-פה ולא יכלתי מחמת אימת רבי פן יקפיד כי באתי לחדרו ומצאתי פתיבת-יד הנ"ל והסתכלתי בו בלא רשותו נפי המעשה הזאת היה בשבת פרשת שקלים, שנת תק"ע, שהוא ז"ל יצא מתדרו ונכנס לבית הגדול שלו בעת קריאת-התורה, ואז נכנסתי בחדרו וראיתי פתיבת-יד הנ"ל. ואחר-כך ביום ראשון, בעת שלקחתי רשות מאתו לשוב לביתי, וברתי עמו ושאלתי ממנו שיגלה לי העשנה קפיטל הנ"ל, כי ידעתי שכבר

הם נרשמים אצלו כפ"ל, ולא רצה, ואמר שיהיה עת אחר
לזה, והלקחי מאתו. אחר-כך סמוך לאותה העת, בעת
שתייתי אני בביתי בנעמירוב, אז גלה העשרה קפיטל תהלים
לפני הרב ויפה ברסלב ולפני חברי רבי נפתלי מנעמירוב,
וייחד אותם לערות על זה, וכך אמר להם: היות בענין
זה הירוע (הינו ענין מקרה-לילה, חס ושלום) נלכדים בודאי
שלאשה חלקי העולם, אני לוקח אתכם לערות, ותדעו שאלו
העשרה קפיטל תהלים מועילים מאוד מאוד לתקון קרי והם
תקון גמור ומועיל מאוד מאוד. ויש מי שיקרה לו על-ידי
רבי אכילה ושתיה, או על-ידי חלשות ועיפות, או על-ידי
שאינו שוכב כראוי, וכל זה אינו כלום (והוא כמו תינוק
שמשמין בשנה). גם יש ששוקרים אותו מלמעלה ונצול
מהמקרה, או שהמזל שומר אותו ונצול. גם לפעמים נדמה
להאדם בשנה בתלום כאלו הוא נופל, ואחר-כך מתעורר
משנתו — גם זה מן השמים, שפצילין אותו מזה. רק מי
שיקרה לו, חס ושלום, מתמת הרהורים — מזה נבדאים
ממש קלפות, חס ושלום, במבאר בספרים. אבל מי שיאמר
באותו היום אלו העשרה קפיטל תהלים, בודאי יתקן בזה
מאד מאוד. וכמה צדיקים גדולים שרצו לעמד על ענין
זה ונתנגעו למצא לזה תקון גמור, וקצתם לא ידעו כלל
מהו ענין זה, וקצתם התחילו לידע קצת בענין תקון

וְהַיְתָּלֶקְוּ לְעוֹלָמָם בְּאִמְצַע עֲסָקָם בְּזֶה וְלֹא גִמְרוּ. וְלִי
 עֵזֶר הַשֵּׁם יִחַבְּרֵךְ. שְׂזִכִּיתִי לְעֲמוּד עַל זֶה בְּשָׁלְמוֹת. וְעִנְיָן
 תִּקְוֶן זֶה עַל-יְדֵי אֲמִירַת הַעֲשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהִלִּים הַנִּזְלָה הוּא
 דְּבַר קֹדֶשׁ לְגִמְרֵי, תְּדוּשׁ נִפְלָא, כִּי הוּא תִּקְוֶן נִפְלָא וְנוֹרָא
 מְאֹד מְאֹד (עֵינֵי לְקַמּוֹ). וְיָמִי שְׂיִוְכַל לִילְךָ לְמִקְוֶה וְאַחַר-כֵּן
 יֵאמְרוּם — בְּיִדָּאֵי מַה טוֹב, אִךְ אִפְלוּ אִם הוּא אֲנוּס
 שְׂאִי אֲפָשֶׁר לְטַבֵּל, כְּגוֹן שֶׁהוּא תוֹלָה אוֹ שֶׁהוּא בְּדִרְךָ,
 אִךְ-עַל-פִּי-בֶן אִם יֵאמְרוּם אֲשֶׁרִי לוֹ, כִּי הֵם תִּקְוֶן גְּדוֹל וְנוֹרָא
 מְאֹד. וְאִם יֵאמְרוּם בְּכַוְנָה כְּרֵאֵי, בְּיִדָּאֵי מַה טוֹב; אִךְ גַּם
 הָאֲמִירָה בְּעֲצָמָה מְסַגֵּל מְאֹד. וְאָמַר, כִּי לֹא נוֹרָע זֹאת מִיּוֹם
 בְּרִיאַת הָעוֹלָם. מִסְתַּמָּא הֵייתִי רוֹצֵה לְבַטֵּל זֹאת לְגִמְרֵי, אִךְ
 אִי אֲפָשֶׁר זֹאת, לֹא בְּגִשְׂמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחַנִיּוֹת; בְּבִשְׂמִיּוֹת אִי
 אֲפָשֶׁר, כִּי הִנֵּה צְרִיךְ לְבַטֵּל וּלְשַׁנּוֹת הַטֵּבַע שֶׁל כָּל־לִיּוֹת בְּנֵי
 הָאָדָם בְּתַמִּידוֹת, וְזֶה דְּבַר שְׂאִי אֲפָשֶׁר, כִּי אִפְלוּ מִשֶּׁה
 רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם וְכִיּוֹצֵא, שֶׁבִטְלוּ הַטֵּבַע, הִנֵּה רַק לְפִי
 שְׁעָה וּבְדָבָר פְּרֻטִי, כְּגוֹן קְרִיעַת יָם-סוּף אוֹ בְּקִיעַת הַיַּרְדֵּן
 וְכִיּוֹצֵא, שֶׁהֵם רַק לְפִי שְׁעָה; אֲבָל לְבַטֵּל הַטֵּבַע שֶׁל כָּל־לִיּוֹת
 בְּנֵי-אָדָם, כִּי כָל אֶחָד וְאֶחָד בְּהִכְרַח לְבַטֵּל וּלְשַׁנּוֹת הַטֵּבַע
 אֲצִלוּ, וְגַם צְרִיךְ לְבַטֵּל וּלְשַׁנּוֹת הַטֵּבַע תַּמִּיד, וְזֶה דְּבַר שְׂאִי
 אֲפָשֶׁר. וְגַם בְּרוּחַנִיּוֹת אִי אֲפָשֶׁר וְכוּ'. אִךְ הַעֲשָׂרָה קַפִּיטָל
 תְּהִלִּים הֵם דְּבַר נִפְלָא וְיִקָּר וּמוֹעִיל מְאֹד. גַּם יְחַד אוֹתָם

לצדוֹת וְאָמַר, שְׂגַם כִּי יִמְלֹאוּ יָמָיו, אֲזַי אֶחָד הַסְתַּלְקוֹתָיו,
 מִי שְׂיָבוֹא עַל קַבְרוֹ (מְנוּחָתוֹ) בְּקֹהֶלֶת-קֹדֶשׁ אִימֹן, פֶּלֶף
 קֶנֶב, מְדִינַת רוּסְיָא) וַיֹּאמֶר שָׁם הִעֲשָׂה קַפִּיטֵל תְּהִלִּים הַנִּלְ
 וִיתֵן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה עֲבוּרוֹ, אֲפֹלוּ אִם גָּדְלוּ וְעֲצָמוּ עֲוֹנוֹתָיו
 וַחֲסָאֵיו מְאֹד מְאֹד, חַס וְשְׁלוֹם, אֲזַי אֶתְאַמֵּן וְאֶשְׁתַּדֵּל לְאַרְךָ
 וְלִדְתְּךָ לְהוֹשִׁיעוֹ וּלְתַקְּנוֹ. וַאֲמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן: אֵיךְ נוֹעַל
 מִיךְ לִיגֹן אֵין דְּעַר לְעַג אֵין אֵין דְּעַר בְּרִיִּיט אֵיךְ זָאל
 אֵיהֶם אַ טוֹכָה טָאָהֵן! בִּי דִי פֹאָוֶת נוֹעַל אֵיךְ אֵיהֶם
 אַרוֹים צִיָּהֶען פֿון דְּעַם שְׂאוּל תְּתַלִּיחַ! וְאַנִּי חֲזַק מְאֹד
 בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי, אַךְ בְּזֶה אֲנִי חֲזַק בַּיּוֹחַר, שְׂאֵלוֹ הִעֲשָׂה
 קַפִּיטֵל תְּהִלִּים מוֹעִילִים מְאֹד מְאֹד, וְאֵלוֹ הֵן הִעֲשָׂה קַפִּיטֵל
 תְּהִלִּים וְכוּ' (רַק בְּסֵפֶר "סְפּוּרֵי-מַעֲשִׂיֹת" נִדְּרָסוּ בְּפַעַם הָרִאשׁוֹן
 בְּטַעוֹת הַקַּפִּיטֵל שֶׁל קֶלֶז עַל-דִּי עֲוֹת הַמְּדַפְּסִים, וּמִשָּׁם נִתְּפַשֵּׁט
 הַשְּׂעוֹת בְּבִמְה סְפָרִים וְסִדּוּרִים שֶׁהֻעַתִּיקוּ מִשָּׁם). וַיֹּאמְרִים בְּסִדְּר
 שְׁהֵם בְּחֻבִּים בְּתִהִלִּים, וַאֲמַר שֶׁהוּא תִקּוֹן הַכְּלָלִי: פִּי כָל
 עֲבָרָה יֵשׁ לָהּ תִקּוֹן מִיְחָד, אֲכָל תִּקּוֹן הַנִּלְ הוּא תִקּוֹן
 הַכְּלָלִי. גַּם אָמַר אֲזַי, שְׂעִנֵּן הַנִּלְ שֶׁל אֵלוֹ הִעֲשָׂה קַפִּיטֵל
 תְּהִלִּים יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בְּפָנָי הַכֹּל. וַאֲמַר: אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא
 דְּבַר קַל לוֹמַר עֲשָׂה קַפִּיטֵל תְּהִלִּים, אֶף-עַל-פִּי-בֵּן גַּם זֶה
 יִהְיֶה בְּכַד מְאֹד לְקִים. וְכֵן נִתְּקִים עִתָּהּ בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים,
 שְׂמַחְמַת רַבּוּי הַמַּתְלוֹקוֹת, רַב הַהֲמוֹן רְחוּקִים לְקִים זֹאת,

והוא ו"ל הודיע כל זאת מקדם, ואנחנו עשינו מה ששטל עלינו להודיע לכל החפץ להתפקן, וכל אחד הטוב בעיניו יעשה; השומע ישמע, והחול יחול, ואנחנו את נפשנו הצלנו. ומה שערב בעל המחבר ספר "תקון-שבת" מביאם בשם ספר "עשרה הלולים" — זה אינו, כי ידידי הקורא עין נא בספר "תקון-מועד" ותראה, שמוכאים שם בשם רבנו הר"ן ו"ל. וגם נס נא ותפש בכל הספרים שמוכאים שם שלא בשם רבנו ו"ל ותראה, שכלם נדפסו אחר פטירת רבנו ו"ל, שנפטר תחלת תקעא בחל-המועד-סכות. ואפשר שערב הנ"ל וכיוצא, מגדל תשוקתם לזכות בהם את הרבים בתקון גדול כזה, וידעו שיש שומעאים מתנגדים וחולקים על רבנו ו"ל, על-כן קימו בנפשם מאמר חכמינו ו"ל שמתר לשנות מפני השלום, ובפרט בדבר גדול ותקון כזה. ועתה בין תבין שאדקו הנאמר לעיל, שהם תקון חדש לגמרי ולא ידע מזה שום גברא מימות עולם, ותאמרם בשם רבנו ו"ל בכדי ששפתותיו יהיו דוקבות וכו', אשר כל הצדיקים מתענגעים לזה; ומזה אשר אלצוני לגלות כל הנ"ל. ותכותו יעמד-לנו, ומכל פגמינו וצרותינו יתקנו ויושיענו, אמן כן יהי רצון.

ומבאר גם בהשיות שאחר הספרי-מעשיות, שהזהיר לאנשיו שקשיקרה להם מקרה בלתי טהור, חס

ושלום, שילכו תבין ומיד למקנה לטפל, כי על-ידי המקרה
 חס ושלום, נעשה מה שנעשה, על-בן טוב מאד שקדם
 שמתחיל להעשות מזה איזה דבר, חס ושלום, שיקדים
 עצמו האדם ויטבל ויטהר עצמו.

והנהיר מאד לכל יתפחד האדם מזה קלל, כי הפחד
 והדאגות והמרה שתהיה בענין זה מדיק מאד מאד,
 בפרט אחר שגלה אלו העשנה קפיטל תהלים הנ"ל המסגלים
 לתקון חטא זה, אז אמר שמי שיזכה לקיים זאת, לומר
 אלו העשנה קפיטל תהלים הנ"ל באותו היום שיקרה לו,
 חס ושלום, אזי בודאי יתקן חטאו, ושוב אל ידאג קלל,
 גם הנה מתלוצץ מאלו החסידים והיראים, שפשמגיע להם
 איזה הרהור אזי הם מתפתדים שלא יבואו לידי מקרה, חס
 ושלום, ומתמת זה הם רגילים בהתר מתמת פחד שלא יבואו
 לידי מקרה, והוא ז"ל הנה מתלוצץ מזה, ועקר פונתו הנה,
 שהאדם צריך לבלי להתפחד ולהתירא קלל מדברים באלו
 ולבלי לחשב מתשבות קלל בענין זה, רק יהיה בגבור-חיל
 לעמד כנגד תאנתו ויפיים דעתו מזה לגמרי ואל יתפחד קלל,
 והשם הטוב בעיניו יעשה עמו מה שהוא יתברך חפץ.

ורמז בדבריו, שנה הנה בחינת פנים של דוד המלך עליו
 השלום בבית-שבע וכו', ולא באר הדבר היטב.

ומאד מאד צריכין להתחזק בשמחה סמיד, ואל יפל בדעתו
 קלל משום דבר שבעולם אף אם יעבור עליו מה. ואם
 יהיה חזק בדעתו ולא יתפחד קלל ולא יחשב מתשבות
 קלל (שקורין "איבער טראכטיו") ויגלו כחמו בשמחה — יזכה
 לסוף לעבור על הכל בשלום. ודברים באלו אי אפשר
 לבאר בקטב, וערום זבין לאשורו.

גם בלא זה תזהיר מאד להיות רגיל בטבילת מקנה. ואמר,
 שפנימים שאין אומרים בהם תחנה, כגון ביומי ניסן
 וביוצא המוכאים בשלחן-צרוף ארז-חיים, צריכין להיות
 רגיל ביותר בטבילת מקנה. בן נזכה לקיים כל דבריו באמת
 ובתמים, אמן בן יהי רצון.